

Wyrok z dnia 18 kwietnia 2007 r.

I UK 351/06

Osoba fizyczna prowadząca szkołę niepubliczną podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74 ze zm.).

Przewodniczący SSN Zbigniew Korzeniowski, Sędziowie SN: Romualda Spyt, Jolanta Strusińska-Żukowska (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 18 kwietnia 2007 r. sprawy z odwołania Agnieszki K. przeciwko Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego-Oddziałowi Regionalnemu w B. o ubezpieczenie społeczne, na skutek skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 6 września 2006 r. [...]

o d d a l i ł skargę kasacyjną.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku wyrokiem z dnia 8 maja 2006 r. oddalił odwołanie Agnieszki K. od decyzji Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego-Oddziału Regionalnego w B. z 2 grudnia 2005 r., stwierdzającej ustanie ubezpieczenia społecznego rolników od 1 października 2005 r.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że wnioskodawczyni jest rolnikiem, a nadto od 2005 r. prowadzi - na podstawie wpisu do ewidencji szkół i placówek niepublicznych - Szkołę Makijażu i Stylizacji „V.”. Zdaniem tego Sądu, Agnieszka K. dla celów ubezpieczeń społecznych nie jest osobą wykonującą działalność gospodarczą na podstawie przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej albowiem zgodnie z art. 83a ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 56, poz. 2572 ze zm.) działalność oświatowa obejmująca prowadzenie

szkoły nie jest działalnością gospodarczą. Przesądza to zaś o braku możliwości zastosowania w tym przypadku art. 5a ust. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (jednolity tekst: Dz.U. z 1998 r. Nr 7, poz. 25 ze zm.), który określa warunki pozwalające na wybór systemu ubezpieczeniowego rolnikowi prowadzącemu jednocześnie pozarolniczą działalność gospodarczą, ale wyłącznie na podstawie przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Prowadzenie szkoły niepublicznej jest, w ocenie Sądu Okręgowego, pozarolniczą działalnością prowadzoną na podstawie przepisów szczególnych, która stanowi tytuł do podlegania obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym w myśl art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. Nr 137, poz. 887 ze zm.). W takiej sytuacji wnioskodawczyni nie służy zaś prawo wyboru systemu ubezpieczeniowego, wobec czego zaskarżona decyzja jest prawidłowa.

Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku wyrokiem z dnia 6 września 2006 r. oddalił apelację Agnieszki K. od wyroku Sądu Okręgowego, aprobując stanowisko tego Sądu, iż podjęcie pozarolniczej działalności w postaci prowadzenia szkoły niepublicznej powoduje wyłączenie wnioskodawczyni z ubezpieczenia rolniczego. W szczególności Sąd drugiej instancji wskazał na przepisy art. 7 ust. 1 pkt 1 i art. 16 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników, z których wynika, iż podleganie przez rolnika innemu ubezpieczeniu społecznemu jest przesłanką negatywną do objęcia jego osoby obowiązkowymi ubezpieczeniami przewidzianymi w tej ustawie. Za trafny uznał także pogląd Sądu pierwszej instancji o podleganiu wnioskodawczyni innemu ubezpieczeniu w rozumieniu powyższych przepisów, a mianowicie obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych. Przemawia bowiem za tym, według Sądu Apelacyjnego, treść art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, w którym mowa o obowiązkowym ubezpieczeniu osób prowadzących pozarolniczą działalność, a nie pozarolniczą działalność gospodarczą. Interpretując w kontekście tego przepisu pojęcie osoby wymienionej w art. 8 ust. 6 pkt 1 tej samej ustawy, uznać należy, iż prowadzący szkołę niepubliczną podlega obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, bo choć z woli ustawodawcy, wyrażonej w art. 83a ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, tej formy aktywności nie można uznać za działalność gospodarczą, to jest ona bez wątpienia pozarolniczą działalnością, której wykonywa-

nie powoduje przymus ubezpieczenia po myśli art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy. Tym samym wnioskodawczyni nie spełnia jednej z przesłanek do objęcia jej ubezpieczeniem rolniczym, co czyni zarzuty apelacyjne nieuzasadnionymi.

Sąd drugiej instancji uznał nadto, że Sąd Okręgowy prawidłowo zastosował przepis art. 5a ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników, bowiem zgodnie z jego aktualnym brzmieniem, prawo pozostawania w ubezpieczeniu społecznym rolników przysługuje tylko takiej osobie, która jednocześnie prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej i spełnia pozostałe wynikające z przepisu warunki. Skoro zaś prowadzenie szkoły niepublicznej nie jest działalnością gospodarczą, to apelująca, pozostając poza zakresem podmiotowym tego uregulowania, nie może na jego podstawie korzystać z przewidzianego tam uprawnienia.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego złożyła wnioskodawczyni, która zaskarżyła wyrok w całości, zarzucając mu naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 7 ust. 1 pkt 1 i art. 16 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz przez błędną wykładnię art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Opierając skargę na takiej podstawie, odwołująca się wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej wskazano przede wszystkim, iż Sąd drugiej instancji błędnie uznał, że wnioskodawczyni z racji prowadzenia szkoły podlega ubezpieczeniu społecznemu w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych, co po myśli art. 7 ust. 1 pkt 1 i art. 16 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników uniemożliwia objęcie jej ubezpieczeniem społecznym rolników. Zgodnie z art. 83a ustawy o systemie oświaty, prowadzenie szkoły niepublicznej nie jest działalnością gospodarczą. Stosownie do treści art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, obowiązkowemu ubezpieczeniu w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych podlegają osoby prowadzące pozarolniczą działalność, jednakże nie dotyczy to każdego rodzaju takiej działalności. Według skarżącej, przymus ubezpieczenia nie obejmuje osób prowadzących działalność oświatową, gdyż art. 83a zamieszczony został w ustawie o systemie oświaty dopiero przy okazji wprowadzania w życie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, a wtedy funkcjonował

już w systemie prawnym art. 8 ust. 6 pkt 1 - 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, wymieniający z nazwy wszystkie rodzaje działalności, których wykonywanie „skutkuje obowiązkowymi ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi”. Katalog ten jest zamknięty i nie może być uzupełniany w oparciu o błędną wykładnię tego przepisu, której dopuścił się Sąd drugiej instancji. Z art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wynika bowiem, że za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów ustawy o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych. Pogląd Sądu Apelacyjnego, iż działalność oświatowa jest prowadzeniem działalności gospodarczej na podstawie przepisów szczególnych pozostaje w sprzeczności z art. 83a ustawy o systemie oświaty, wobec czego nie może być zaakceptowany. W takiej zaś sytuacji nietrafne jest również stanowisko tego Sądu „opowiadające się za podleganiem wnioskodawczyni obowiązkowym ubezpieczeniom w Zakładzie”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Fundamentalne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy ma stwierdzenie, czy osoba prowadząca szkołę niepubliczną podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, o których mowa w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74, powoływanej dalej jako ustawa systemowa) a zatem, czy można ją uznać za prowadzącą pozarolniczą działalność w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 5 tej ustawy. Rozważając ten problem nie można pominąć, że prawo do ubezpieczenia społecznego jest jednym z praw zagwarantowanych konstytucyjnie. Z art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wynika bowiem, iż obywatel ma prawo do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na chorobę lub inwalidztwo oraz po osiągnięciu wieku emerytalnego. Ochrona obywateli w powyższych sytuacjach życiowych realizowana jest przede wszystkim metodą ubezpieczeniową, a w pewnym zakresie zaopatrzeniową oraz opiekuńczą. Stwierdzić należy, że ochrona ta ma charakter powszechny, bowiem obejmuje wszystkich obywateli Rzeczypospolitej. Metodę ubezpieczeniową charakteryzuje przy tym - między innymi - i to, że ubezpieczenia obejmują podmiotowo określoną kategorię osób, narażoną na podobne zdarzenia losowe, fundusz na świadczenia gromadzony jest ze składek, a

przystąpienie do ubezpieczenia ma charakter przymusowy. Prawo ubezpieczenia społecznego w Polsce nie jest skodyfikowane, ale aktualnie osiągnęło już znaczny stopień zwartości, sprowadzający się do uregulowania każdego rodzaju ubezpieczenia w zasadzie jednym kompleksowym aktem, tzn. ustawą z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) w odniesieniu do ubezpieczeń emerytalnego i rentowych, ustawą z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 31, poz. 267 ze zm.) co do ubezpieczenia chorobowego i ustawą z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 199, poz. 1673 ze zm.), gdy chodzi o ryzyka chronione ubezpieczeniem wypadkowym. Kwestie wspólne dla wszystkich rodzajów ubezpieczeń zawarte są natomiast w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, która realizując podstawowe zasady ubezpieczeń społecznych, tj. powszechności i równości, chroni swym zakresem wszystkie osoby żyjące z własnej pracy, wiążąc przy tym przymus ubezpieczenia nie tylko z działalnością zapewniającą środki utrzymania, ale również z faktem posiadania jakichkolwiek stałych źródeł dochodu (np. stypendia, zasiłki dla bezrobotnych, zasiłki z ubezpieczenia społecznego).

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 tej ustawy, jedną z grup osób podlegających obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym są prowadzący pozarolniczą działalność. Warto w tym miejscu wspomnieć, że przepis art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy w pierwotnej wersji definiował osobę prowadzącą pozarolniczą działalność jako osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych. Do tej grupy ubezpieczonych należeli nadto twórcy i artyści (art. 8 ust. 6 pkt 2) oraz osoby wykonujące wolny zawód w rozumieniu przepisów o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (art. 8 ust. 6 pkt 3). Ustawą z dnia 18 grudnia 2002 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 241, poz. 2074) do art. 8 ust. 6 dodany został punkt 4, zgodnie z którym osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność gospodarczą są również wspólnicy jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, wspólnicy spółki jawnej, komandytowej lub partnerskiej (art. 1 pkt 2 lit. b). Ustawa ta weszła w życie 1 stycznia 2003 r. i była konsekwencją zmian wprowa-

dzonych do przepisów o działalności gospodarczej, w wyniku których wspólnicy spółek jawnych, komandytowych i partnerskich nie mogli być uznawani za prowadzących działalność gospodarczą. Nowelizacja ta odzwierciedla bowiem intencje ustawodawcy wyrażające się wolą objęcia przymusem ubezpieczenia każdej osoby prowadzącej działalność przynoszącą jej określone dochody, niezależnie od tego, czy może być ona uznawana za działalność gospodarczą w świetle przepisów o działalności gospodarczej.

Wskazać godzi się także, iż pojęcia działalności gospodarczej oraz osoby ją prowadzącej (przedsiębiorcy) nie mają jednolitego znaczenia prawnego. Dość przywołać art. 3 pkt 9 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 ze zm.), który działalność gospodarczą definiuje jako „każdą działalność zarobkową w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, w tym wykonywanie wolnego zawodu, a także każdą inną działalność zarobkową wykonywaną we własnym imieniu i na własny lub cudzy rachunek, nawet gdy inne ustawy nie zaliczają tej działalności do działalności gospodarczej lub osoby wykonującej taką działalność - do przedsiębiorców”. Z art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 8 ust. 6 ustawy systemowej wynika, że przymus ubezpieczenia wiąże się z każdym rodzajem aktywności przynoszącej osobie fizycznej określone dochody, w tym między innymi, z prowadzeniem działalności gospodarczej na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych (art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy). Przepisy ubezpieczeniowe nie zawierają legalnej definicji działalności gospodarczej, przy czym biorąc pod uwagę ogólniejsze założenia, które legły u podstaw zreformowanego od 1 stycznia 1999 r. systemu ubezpieczeń społecznych i podstawowe jego zasady, o których mowa była na wstępie, zbyt dużym uproszczeniem byłoby uznanie, że zakres tego pojęcia jest ściśle wyznaczony przez sformułowania zawarte w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 173, poz. 1807 ze zm.) i innych przepisach szczególnych z zakresu prawa gospodarczego *sensu stricto*. Na tle przepisów ustawy systemowej należy bowiem przyjąć takie rozumienie pojęcia działalności gospodarczej, które w możliwie najpełniejszym zakresie odpowiada jej celom wyrażającym się przymusem ubezpieczenia, na zasadzie równości, wszystkich zarobkujących własną pracą (niezależnie od podstawy jej świadczenia).

Przepis art. 83a ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym od 21 sierpnia 2004 r. stanowi, że prowadzenie szkoły nie jest działalnością go-

spodarczą. Brak jest jednak podstaw do przyznania racji skarżącej, iż oznacza to niemożliwość uznania tego rodzaju formy aktywności za działalność gospodarczą również dla celów ubezpieczeń społecznych. Wbrew twierdzeniom skargi kasacyjnej, art. 83a został dodany do ustawy o systemie oświaty nie 21 sierpnia 2004 r., a 1 stycznia 1996 r., z tym że w następującym brzmieniu: „działalność oświatowa nie obejmująca prowadzenia szkoły lub placówki może być podejmowana na zasadach określonych w przepisach o działalności gospodarczej”. Wynikało z niego zatem *a contrario*, że do prowadzenia szkoły lub placówki reguły wynikające z tych przepisów nie mają zastosowania, co znalazło wyraźne potwierdzenie w dokonanej z dniem 21 października 2001 r. zmianie treści przepisu, który od tej daty stanowił, że do prowadzenia szkoły lub placówki nie mają zastosowania przepisy o działalności gospodarczej (ust.1), zaś działalność oświatowa nieobjęta prowadzeniem szkoły lub placówki może być podejmowana na zasadach określonych w przepisach o działalności gospodarczej (ust.2). Z dniem 21 sierpnia 2004 r. nadano art. 83a ust. 1 brzmienie, o którym mowa na wstępie, zaś ust. 2 tego artykułu stanowi, że działalność oświatowa nieobjęta prowadzeniem szkoły, placówki lub zespołu może być podejmowana na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Porównanie przytoczonych powyżej wersji art. 83a ustawy o systemie oświaty, jak również zestawienie obowiązujących obecnie obu ustępów tego przepisu musi prowadzić do wniosku, iż aktualna treść ust. 1, z której wynika, że prowadzenie szkoły nie jest działalnością gospodarczą, nawiązuje do przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej i oznacza brak możliwości stosowania jej regulacji przy podejmowaniu i prowadzeniu działalności oświatowej w takiej formie. Za takim rozumieniem sformułowania zawartego w art. 83a ust. 1 ustawy o systemie oświaty, oprócz historycznej, przemawia także wykładnia celowościowa. Jeśli bowiem zważyć na podstawowe funkcje szkoły (dydaktyka i wychowanie dzieci lub młodzieży) i wynikające z tego odrębności, tak przy ewidencjonowaniu, jak i samym prowadzeniu tego rodzaju działalności, poddanie jej zakresowi normatywnemu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej napotykałoby na trudne do pokonania przeszkody. Do osób fizycznych prowadzących szkoły nie stosuje się zatem zasad wynikających z tych przepisów. Inaczej mówiąc, nie prowadzą one działalności gospodarczej na podstawie przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, co jednak nie oznacza, że w ogóle pozbawione są przymiotu osób prowadzących taką działalność. Przy ocenie, czy osoba prowadząca szkołę niepubliczną jest pro-

wadzącą działalność gospodarczą nie można się bowiem ograniczać jedynie do twierdzenia, że głównym celem takiego przedsięwzięcia jest dydaktyka i wychowanie dzieci lub młodzieży. Dla założyciela (prowadzącego) takiej szkoły istotne jest bowiem, by prowadzenie jej przynosiło mu określone dochody, co z ekonomicznego punktu widzenia oznacza, że jest ona w jego rękach instrumentem osiągnięcia celów ekonomicznych poprzez działalność gospodarczą. Prowadzi to do wniosku, że jeżeli szkoła niepubliczna nie jest prowadzona przez daną osobę fizyczną z motywów charytatywnych, czy ogólnospołecznych, a stanowi dla niej instrument uzyskiwania dochodów i w tym celu zostaje przez nią zorganizowana, to w istocie służy jej do prowadzenia działalności gospodarczej i nie ma podstaw, aby tego rodzaju aktywność postrzegać w inny sposób. Odpowiada ona bowiem definicji działalności gospodarczej, zawartej w art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, zgodnie z którym działalnością taką jest, między innymi, zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Tak kwalifikowany jest także ten sposób zarobkowania przez przepisy ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176 ze zm.), na potrzeby której osoba prowadząca szkołę niepubliczną jest uważana za prowadzącą działalność gospodarczą (art. 5a pkt 6 ustawy) i nie ma żadnych podstaw do innego potraktowania takiej sytuacji faktycznej z punktu widzenia przepisów ubezpieczeniowych. Za takim stanowiskiem przemawiają przede wszystkim względy systemowe, bowiem ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych w zakresie pojmowania działalności gospodarczej odsyła nie tylko do przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, ale i do przepisów innych ustaw. Nieusprawiedliwione byłoby więc identyfikowanie zakresu podmiotowego obowiązku ubezpieczenia z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej z zakresem podmiotowym przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą wyłącznie na podstawie przepisów ustawy o działalności gospodarczej (niezależnie od jej kolejnych tytułów). Wykładnia taka zgodna jest przy tym z podstawowymi zasadami ubezpieczeń społecznych - powszechności, a także równości. Pierwsza z nich polega na objęciu przymusem ubezpieczenia wszystkich zarobkujących własną pracą (niezależnie od podstawy jej świadczenia), a druga - na równym traktowaniu wszystkich ubezpieczonych, między innymi, w zakresie objęcia obowiązkiem ubezpieczenia (art. 2a ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy systemowej). W świetle tych zasad, brak jest przesłanek, aby twierdzić, że prowadzenie szkoły niepublicznej

dla uzyskiwania dochodów, stanowiące de facto działalność gospodarczą podobną do innych przedsięwzięć stanowiących instrument osiągnięcia celów ekonomicznych, nie jest tytułem do podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym tylko z tej przyczyny, iż z uwagi na cel dydaktyczny i wychowawczy szkoły, reguły jej zakładania i prowadzenia nie mogą wynikać z przepisów ustaw o charakterze ściśle gospodarczym. Warto także dodać, że taka interpretacja gwarantuje osobom, które poza prowadzeniem szkoły niepublicznej nie wykazują innej aktywności zarobkowej, bądź nie mają innych stałych źródeł dochodu, prawo do ubezpieczenia społecznego, chronione konstytucyjnie oraz że pomijając jednostkowe przypadki, jest perspektywicznie korzystna dla osób prowadzących szkoły niepubliczne. Obowiązek ubezpieczenia i opłacania składki nawet doraźnie postrzegane jako dolegliwość, w przyszłości, w razie spełnienia się ryzyka ubezpieczeniowego, gwarantują bowiem prawo do świadczeń.

Reasumując, Sąd Apelacyjny prawidłowo uznał, że w przypadku skarżącej zachodzi negatywna przesłanka do objęcia jej osoby ubezpieczeniami społecznymi przewidzianymi w przepisach ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (art. 7 ust. 1 pkt 1 i art. 16 ust. 1 pkt 1) w postaci podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, wynikającym z ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 8 ust. 6 pkt 1), wobec czego zarzuty skargi kasacyjnej dotyczące naruszenia tych przepisów przez Sąd drugiej instancji uznać należy za nieuzasadnione.

Z tych względów Sąd Najwyższy, z mocy art. 398¹⁴ k.p.c., orzekł jak w sentencji.

=====